

[Horn.]

formålet er større færdselssikkerhed, må det være det offentliges pligt at træde til, når der ikke på privat basis er mulighed for at fremskaffe de nødvendige midler.

Horn: Flere kørelærerforeninger under Dansk Kørelærer Union arbejder med planer om at få anlagt såkaldte træningsbaner for at kunne give de elever, som de uddanner, en mere realistisk uddannelse, altså en indsats for færdselssikkerheden. De omkostninger, der er forbundet med det, er så store, at det er vanskeligt for de enkelte kørelærerforeninger at klare dem. Der er i disse dage en enkelt af dem, der har arrangeret det, som går ned af økonomiske grunde; og da jeg ved, at det måske er henvend en snes stykker, der planlægger, og der næppe kan være tvivl om, at vi i de nærmeste år fra det offentlige side må gå ind for det, vil jeg aktualisere problemet for at undgå fejlinvesteringer. Jeg må forudsætte, at det offentlige kommer til at tage omkostningerne, og så vil det være meget uheldigt, hvis der investeres på et forkert grundlag. Dels kan disse foreninger komme til at sætte penge til, dels vil det offentlige altså blive stillet over for noget, som ikke rigtig duer. Derfor vil jeg gerne høre; om der ikke var mulighed for, at justitsministeren kunne gøre noget for at støtte denne sag, som vi alligevel vil blive stillet over for i løbet af kort tid.

Justitsministeren (Thestrup): I anledning af det ærede medlems spørgsmål vil jeg gerne sige, at jeg finder, det er overordentlig vigtigt for færdselssikkerheden, at køreuddannelsen bliver så god som muligt. Jeg er opmærksom på, at undersøgelser i udlandet viser, at køreuddannelse, hvori der indgår undervisning på særlige træningsbaner, giver gode resultater, og jeg kan tilføje, at rådet for trafikikkerhedsforskning for tiden planlægger et forskningsprojekt, der netop går ud på at måle effektiviteten af en køreundervisning, der omfatter oplæring på en særlig træningsbane.

Hvis det i en køreuddannelse skal indgå som et fast led, at undervisning bl. a. foretages på særlige træningsanlæg, er der naturligvis en mængde spørgsmål såvel økonomiske som organisatoriske, der må løses. Jeg

finder det rigtigst, at køreuddannelsen som helhed overvejes nærmere, inden der tages stilling til, om og i bekræftende fald, hvorledes særlige træningsbaner bør tilvejebringes, herunder også hvorledes finansieringen skal ske.

Jeg vil meget gerne give tilsagn om, at der i justitsministeriet bliver arbejdet videre med problemerne vedrørende køreuddannelsen, og at det herunder overvejes, i hvilket omfang uddannelse på særlige træningsbaner bør ske. Jeg finder i øvrigt disse problemer egnede til behandling i færdselssikkerhedskommissionen, der da også har optaget uddannelse af motorførere på sit arbejdsprogram.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Horn* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Kan ministeren oplyse, hvor langt udvalget om vore ø-problemer er nået i sit arbejde for at finde frem til en samlet plan for løsning af de generelle vanskeligheder, de fleste af vore øer har?“

Skriftlig begrundelse:

For hvert år der går, bliver øernes problemer større. Vi læser jævnligt i dagbladene om konkrete problemer, som de enkelte øer slås med.

Jo tidligere der kan fremlægges en plan for, hvad der fra det offentlige — statens og de nye amters — side kan stilles de betrængte øer i udsigt, des bedre kan øboerne selv bidrage til en løsning.

Horn: For hvert år der går, ser man tydeligt i dagspressen, at problemerne for vore øboer forværres. Det er ikke noget specielt dansk problem, det er noget, man kender i høj grad i de andre nordiske lande, navnlig i Norge, og man kan se i norsk presse og i norske publikationer, at det er noget, som den norske nation er meget optaget af.

Vi kunne vel forestille os, at man kunne slå sig til tåls med, at nu får vi storamterne, og så er det storamterne, der vil kunne løse de problemer. Det tvivler jeg meget på; de kan bedre noget på det, fordi der bliver flere om at betale omkostningerne, men jeg tvivler på, at opgaven kan løses af storamterne;